

LIBERAALINEN PORVARISTO JA LIKVIDAATTORIT

Venäjän liberaalisen porvariston pääpuolueella, kadetti-puolueella, on yleisesikunnassaan paljonkin eurooppalaisesti sivistynyttä väkeä. Meidän aikanamme henkilö ei voi olla sivistynyt, ellei hänellä ole marxilaisuuden ja länsieurooppalaisen työväenliikkeen yleistuntemusta.

Venäjän kadeteilla, koska heidän puolueessaan on niin runsaasti porvarillista sivistyneistöä, on luonnollisesti tällainen tuntemus, onpa heidän joukossaan monta sellaistaakin ihmistä, jotka ovat nuoruudessaan itse olleet marxilaisia tahi miltei marxilaisia, mutta ovat vuosien varrella „viisastuneet” ja muuttuneet liberaalisiksi poroporvareiksi.

Kaikki tämä selittääkin sen eron, mikä on vanhojen, Euroopan, ja uusien, Venäjän, liberaalien suhtautumisessa sosialidemokratiaan. Edelliset taistelivat sosialidemokratian syntymistä vastaan, kielsivät sen olemassaolo-oikeuden, jälkimmäisten on pakko tyytyä *tosiasiaan*: „me emme epäile sitä”, kirjoittaa „Retsh” lehti (№ 287) johtavassa artikkelissaan, „että Venäjällä sosialidemokratia on muuttuva proletariaatin julkiseksi poliittiseksi puolueeksi”. Sen tähden taistelu sosialidemokratiaa *vastaan* on saanut meidän liberaaleillamme sosialidemokratian *keskuudessa* esiintyvän *opportunistin puolesta* käytävän taistelun muodon.

Meidän liberaaliset porvarimme, jotka ovat voimattomia estämään sosialidemokratian syntymistä ja kasvua, ovat kohdistaneet kaiken huomionsa siihen, että tämä sosialidemokratia *kasvaisi liberalismiin suuntaan*. Tästä on johtunut se, että kadettimme ovat monia vuosia ja järjestelmällisesti yrittäneet tukea opportunistimia (ja erityisesti likvidaatteja) sosialidemokratian riveissä; liberaalit ovat

oikeassa pitäessään tuollaista tukemista *ainoana* keinona, jonka avulla voidaan säilyttää liberaalien vaikutus proletariaattiin ja saattaa työväenluokka riippuvaiseksi liberaalimesta porvaristosta.

Sangen opettavaista on tämän vuoksi se, miten liberaalit arvioivat työläisedustajain kuutosryhmän ja likvidaattoruuteen kallistuvan seitsikon välisen taistelun. Sivusta seuraten liberaalien on pakko tunnustaa suoraan perusasia: seitsemän edustajaa — nämä ovat „socialidemokratian parlamentaarisia aineksia”, nämä ovat „parlamenttitoiminnan puolue”, heidän riveissään on „socialidemokraattisen duumaryhmän koko intelligenssi”. Tämä edustaa „socialidemokratian julkiseksi parlamenttipuolueeksi kehittymisen” suuntaa, erikoiseen „taktiikkasuuntaukseen” sidottua linjaa. „„Novaja Rabotshaja Gazeta” on socialidemokraattisten parlamenttmiesten äänenkannattaja”.

„Za Pravdu” sitä vastoin on „leppymättömien äänenkannattaja”, kirjoittaa „Retsh”. Se ei ole parlamenttitoiminnan puolue, vaan „päinvastainen puolue”.

„Intelligenttiedustajain” puolue „työläisedustajia” vastustamassa, sellainen on „Retsh” lehden arvio. „Retsh” uskottelee vilpillisesti, ettei muka voida tietää, kenen puolella on työläisten enemmistö, mutta itse kumooa sanansa heti seuraavassa opettavaisessa virkkeessään:

„Mitä lujemmin tuota normaaliin” (s.o. julkiseen, legaaliseen) „olemassaoloon siirtymistä jarrutetaan”, kirjoittaa se, „sitä enemmän on syytä odottaa, että *socialidemokraattisen intelligenssin parlamenttienemmistön on pakko antaa peräksi parlamentin ulkopuoliselle työväen enemmistölle* ja sen nykyisille mielialoille. Me olemme nähneet tällaisen suuntien jakautumisen aiheuttamat surulliset seuraamukset vuoden 1905 lopulla. Ja olkoonpa itse kukin mitä mieltä hyvänsä nykyisestä umpikujasta selviytymisen teistä, niin tuskinpa löytyy sellaisia, jotka asettuvat puolustamaan virheitä, mitä kansanjoukkojen alkuvoimaisen mielialan kokemattomat johtajat tekivät niinä talvikuukausina”. Näin kirjoittaa „Retsh”.

Alleviivasimme sen, mikä meitä tällä haavaa erikoisesti kiinnostaa tässä tunnustuksessa.

Parlamentin ulkopuolinen työväen enemmistö vastustaa „socialidemokraattisen intelligenssin parlamenttienemmistöä” — sellainen on kuutosen ja seitsikon välisen kiistan olemus, mikä on käynyt selväksi jopa liberaaleillekin.

Seitsikko ja „Novaja Rabotshaja Gazeta” on itseään socialidemokraattiseksi nimittävän intelligenssin enemmistö,

joka on „parlamentin ulkopuolista työväen enemmistöä” *vastaan, puoluetta vastaan.*

Vanhaa puoluetta ei ole olemassa, vanhaa puoluetta ei tarvita, tulemme toimeen ilman puoluettaakin, yksinomaan sanomalehden ja duumatoiminnan avulla, harjoittaen propagandaa tulevan julkisen puolueen puolesta,— sellainen on olemukseltaan seitsikon kanta ja kaikkien likvidaattorien kanta.

On ymmärrettävää, miksi liberaalit niin kiittelevät seitsikköä ja likvidaattoreita kehuen heitä parlamenttiolojen ymmärtämisestä, nimittäen heidän taktiikkaansa „mutkalliseksi, harkituksi, ei-yksinkertaistetuksi”. Seitsikko ja likvidaattorit vievät *liberaalien tunnuksia* työväen keskuuteen — kuinka liberaalit voisivat olla ylistelemättä heitä? Liberaalit eivät tarvitse mitään muuta kuin sitä, että muodostetaan intelligenttien, parlamenttimiesten, legaalisuuden kannattajien linnake vanhaa puoluetta *vastaan*, „parlamentin ulkopuolista työväen enemmistöä” *vastaan.*

— Antaa tämän linnakkeen nimittää itseään sosialidemokraattiseksi, eihän olennaista ole nimi, vaan sen liberaalinen työväenpolitiikka,— järkeilee valistunut porvaristo, ja porvariston kannalta katsoen se järkeilee aivan oikein.

Liberaalit ovat ymmärtäneet (ja lörpötelleet julki) sen, minkä kaikki tietoiset, eturivin työläiset ovat jo kauan sitten käsittäneet, nimittäin, että „Novaja Rabotshaja Gazetan” ryhmä ja sen mukana kulkeva seitsikko on sosialidemokraattisesta puolueesta irtaantunut ja puolueen kieltävä, maanalaista toimintaa sättävä liberaalisen intelligenttien linnake, intelligenttien, joka harjoittaa järjestelmällistä porvarilliselle reformismille, porvarilliselle nationalismille tehtävien myönnytysten politiikkaa j.n.e.

Todella puoluekantaisen, liberaalisesta porvaristosta todella riippumattoman „parlamentin ulkopuolisen työväen enemmistön” yhtenäisyys *ei ole ajateltavissa* ilman päättäväisen taistelun käymistä tätä työväenpuolueen likvidoidijien intelligenttilinnaketta vastaan.